

wad. Meele ja südame igatsemised saavad puhastatud ja uendatud; wäsiind hing tunneb karastawat kewadest õhku.

Ra wanamoori tuima südant oli tütre surm silmapilgul liigutanud, pisarad — mis ammo laugudelt wõerdunud — tõuswad temal silma, kui lapsokest süllewõttes ütles: „Waene isata loom, nüüd ei ole sul emagi enam.“

Zoobnut wanamees ja poisike Mikkel norisesid wõidu, ja natukesel aea pärast oli wanamori kurbius lõpenud, et nendega seltsis kolmekeerulist unelõnga keerutas. Mina tõstsin laua küünlaga süngi ette ja istusin järi peale surnowalwajaks. Kaks raholist uinowad, surnut ema tema magawa lapsoga olid mino walwusel toas.

Winge tuul kohises õues ja jassis wahete peal latust, et sarikad rägisesid ja toaseinad paukudes naksatasid. Oleks mul midagi tühja kartust südames olnud, kes teab, mis imeliko lugusi sel ööl oleksin wõinud näha saada, kus surno ja magajate wahel aina üksi istusin ja kiltide laulust seltsi leidsin. Aga ei näinud ega kuulnud mina midagi wõeraliko juhtumist, mis wiirastuseks oleks wõinud nimetada. Ei tulnud seie musta kassi, ei warest, kaarnat ega harakat süngi peale tantsima, waid surno nagu seisis kui naerataw lahke pilt mino ees, sest kõik endised mure, kurwastuse ja tõbe jäljed oli waikne surmasingli oma tiiwaga ärapühkinud, ja üksnes kena

raho:kuju järele jätanud. Surno:kuju tuletab meile meele, et üksford kaa niisuguseks raholiseks uinujaks saame, kui kehase lõpeb ja angund weri soontes tarretab.

Ei hommiko walge oli juba wäljas, kui pererahwas magamast ülesärkas; nüüd wast kuulsid wanamees ja poeg tütre ja õe surma sõnumeid; aga wanamehe raske eilselt wiinast uimane pea ja poisikesel waimo:tuimus ei pannud seda asja palju tähele. Wanamoor kästis Mikkli naabri külasse minna puusärgi laudo ja kirstotegijaid otsima, andis weike antrolese ja wiinaraha, misga Kausta kõrtsist kurwastuse kustutamist pidi toodama.

Enne kui minikule jõudsin, tuli Kangro Jüri senna, kes juba teel poisikesel kääst surno:sõnumeid oli saanud. Tema kahetses südamest, et temal eile õhto ilja koed tulles enam wõimalik ei olnud Else wiimist igatsemist täitma tõtata. Mina ei saanud weel Else palumist lapsel pärast awaldanud, kui tema juba ise sellepärast ütles: „Mahajäänut lapsokese wõtan endale kaswandikuse, seie ei tohi wäätit jätta. Oleksin tema kadunut ema mõne aasta waremine tundma saanud, kes teab, ehk oleks lugu teistte käinud? — Kergemeeline noorus ja õpetuse puudus saiwad temale kõige delamaks waenlaseks; aga nüüd on tema Sumala kohtu ees, sellepärast — rahu tema pörmule.“

Mul oli suur rõdem auusat kangrut tundma õpida, ja et mino tee õnnelikul juhtumisel tema talust mööda